

[Tove Jørgensen]

en større invaliditet, men ikke kan få erhvervsskadeerstatning for den. Det kan betyde noget, måske ikke i første omgang, men da genoptagelsesfristen er 5 år, kan der være en anden konjunktursituation på det tidspunkt, hvor erstatningen tilkendes, og vi ved jo af erfaring, at det er dem, der har forskellige erhvervsskader, der er ringest stillet på arbejdsmarkedet, som har vanskeligst ved at få arbejde igen, og som bliver dem, der må gå langtidsarbejdsløse.

Der stilles i lovforslaget ikke krav om 100 pct. erstatning for de tidligere lønindtægter. Selvfølgelig må der være et loft, det går DKP også ind for, men vi mener, at inden for dette loft skal der være 100 pct. erstatning.

Vi finder det også ganske urimeligt, at man ved det 67. år kan spise folk af med 60.000 kr., altså ikke engang svarende til den årlige ydelse. I virkeligheden snyder man folk for adskillige tusinde kroner hvert år, for gennemsnitslevealderen efter det fyldte 67. år er 12 år for mænd og 15 år for kvinder, og i alle disse år ville de have kunnet få en årlig ydelse, hvis man ikke havde tvunget dem til at tage en kapitalerstatning i stedet for.

Der er i genoptagelsesparagraffen en alt for løst formuleret dispensationsmulighed. Det kan vi ikke være med til. De efterladte stilles ringere på den måde, at det nu overlades til et skøn efter disse 10 år, hvorvidt de stadig væk vil kunne få erstatning. Vi er desværre ikke kommet så langt på ligestillingsområdet, at vi kan regne med, at kvinder vil kunne komme i arbejde igen, hvis de har været ude af erhverv og er lidt oppe i årene. Pensionsreformarbejdsgruppen fandt også ud af, da de lavede deres betænkning om førtidig pension, at det var for tidligt et tidspunkt at tage kvinderne ud på – og det er jo specielt kvinderne, der vil være blandt de efterladte i disse tilfælde, det ved vi fra statistikkerne.

Vi har stillet en lang, lang række ændringsforslag til dette lovforslag, og kunne de gennemføres, så ville der være tale om en virkelig forbedring, og så ville vi kunne gå ind for de fornyelser, der ligger, også med hensyn til en mere fleksibel holdning til invaliditetsgraden og erhvervsevnetabet. Men inden for disse snævre rammer må vi sige, at en støtte fra vor side forudsætter, at de æn-

dringsforslag, vi har stillet, i hvert fald bliver tilgodeset.

Til sidst skal jeg lige sige, at DKP kan ikke stemme for fremskridtspartiets, kristeligt folkepartis og CDs ændringsforslag.

(Kort bemærkning).

Inge Fischer Møller (S):

Det er jo en vigtig sag, og iveren kan indimellem løbe af med os alle sammen. Det tror jeg også den har gjort for fru Tove Jørgensen. Der er nemlig to ting i hendes indlæg, der ikke er korrekte. Det er ikke lønmodtageren eller arbejderens, der skal bevise, at der foreligger en erhvervsevnedssættelse. Det er der andre der skal gøre, og med det lovforslag, der foreligger, vil det blive gjort på betryggende vis.

I betænkningen har DKP gjort sig til talsmand for den danske fagbevægelse. Jeg vil godt her sige, at jeg har i mere end ti år arbejdet med ulykkesforsikringsager i det tidligere DASF, nu SID, og på baggrund af min erfaring er jeg helt sikker på – og her tager jeg ikke kun hensyn til mit parti, men jeg tager også hensyn til de mennesker, det vedrører – at det er en klar landvinding for de mennesker, det vedrører.

Der har også indsnæget sig en anden ting, som er lidt forkert. Efter den nugældende lov har man ingen mulighed for at genoptage en sag, når der er forløbet fem år. Det har man lukket op for nu i dette lovforslag.

For at sikre, at vi ikke diskuterer på et forkert grundlag, synes jeg det er godt lige at bemærke dette nu.

Inge Krogh (KrF):

Kristeligt folkeparti har stillet et ændringsforslag til lovforslag nr. L 47, ændringsforslag nr. 1. Vi mener, at en arbejdsgivers ægtefælle må kunne forsikres. Vi mener, det er en diskriminering, hvis ægtefællen ikke kan være med.

Vi tiltræder et ændringsforslag stillet af fremskridtspartiet – det er nr. 28 – og det, der følger deraf. I lovforslaget sidestilles samliv – ganske vist kun, når det har været i fem år – med ægteskab, sådan at en samlever får erstatning på samme vilkår som en ægtefælle. Vi mener, det er meget farligt at ligestille samliv og ægteskab. Vi mener, at ægte-